

A.S.I.

ΚΩΣΤΑΣ ΣΗΜΙΤΗΣ

Ο πιο υπάκουος επαναστάτης...

Γράφει ο ΘΑΝΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟΝ έχουν αποκαλέσει «Κινέζο» – κι όχι μόνο εξ αιτίας του σχήματος των ματιών του: «άσπονδοι φίλοι» του, λένε ότι όπως και... οι αυθεντικοί Κινέζοι, έτσι κι ο Κώστας Σημίτης πιστεύει ότι «η εκδίκηση είναι ένα πιάτο που τρώγεται κρύο». Και στην πολιτική, «εκδίκηση» μπορεί να είναι η «ρεβάνς», η επιβράβευση μιας μακρόχρονης υπομονής, η στιγμή να πληρωθείς για τα όσα κατά καιρούς έχεις καταπεί...

Κι η μακρόχρονη παρουσία του στο ΠΑΣΟΚ (από τη συνεργασία του με τον Ανδρέα Παπανδρέου στο εξωτερικό) δείχνει ότι πράγματι ο κ. Σημίτης ξέρει και να περιμένει και να υπομένει πολλά «υπερβολικά πολλά, μέχρι σημείου αξιόμπτου...», λένε πάλι οι (λιγοστοί, πάντως...) φίλοι του στον κομματικό μηχανισμό του Κινήματος.

Ο κ. Σημίτης, κατόρθωσε για μια ακόμη φορά να συγκεντρώσει τα φώτα της δημοσιότητας επάνω του, με την «αντιηγετική» του, άκρως συναινετική και παρεξηγήσιμη (για τα κρατούντα στο ΠΑΣΟΚ) εμφάνιση και δηλώσεις του στο 3ο Επενδυτικό Συνέδριο, που διοργάνωσε το Ελληνοαμερικανικό Εμπορικό Επιμελητήριο και η «Ιντερνασιοναλ Χέραλντ Τρίμπουν» στην Αθήνα.

«Βρισκόμαστε στο λυκόφως του αρχηγισμού, των χαρισματικών ηγετών και των προσωπικών αντιπαράθεσων...», είπε ο Κώστας Σημίτης με το γνωστό ήρεμο, μελιχίο, σχεδόν άνευρο ύφος του, γνωρίζοντας άριστα ότι στο κόμμα του κανείς δεν διανοείται να θίξει (έστω κι από σπόντα!) τον «χαρισματικό» ηγέτη, ο οποίος έχει στηρίξει τα τελευταία χρόνια την πολιτική του στην... προσωπική του αντιπαράθεση με τον πρόεδρο της Ν.Δ. κ. Κ. Μητσotάκη.

Και σαν να μην έφθανε αυτό, έσπευσε να προσθέσει, μιλώντας για συναίνεση και συνεργασία ότι «μετά τις 8 Απριλίου, δεν ενδιαφέρει με ποιους θα γίνει η συνεργασία, αλλά για ποιον σκοπό...», τη στιγμή που το επίσημο ΠΑΣΟΚ, ψάχνεται ακόμη για το προς τα πού θα δείξει ότι θέλει σύγκλιση και προσέγγιση: Τις... «άλλες προοδευτικές δυνάμεις» ή τη «συντήρηση και την οπισθοδρόμηση», όπως μέχρι πρόσφατα χαρακτήριζαν τη Ν.Δ.!

ΑΛΛΑ οι αντιηγετικές αιχμές δεν σταμάτησαν εδώ: Ιδιαίτερη εντύπωση έκανε στην Εκάλη (όπως και στα άλλα μέλη του Ε.Γ. με τα οποία ο κ. Σημίτης δεν διατηρεί ούτε τις – κατά τα άλλα συνθηστέατες – «λυκοφιλίες») η περικοπή της ομιλίας του ότι «η σύγκλιση και η συναίνεση δεν είναι θέμα των ηγεσιών... και απαιτούν υπευθυνότητα για να ξεπεραστούν οι μικροπολιτικές σκοπιμότητες ή οι τακτικές προσωπικής πολιτικής».

Βρισκόμαστε, λοιπόν, προς της «επαναστάσεως» ενός δελφίνου:

«Οχι δα!», λένε στο ΠΑΣΟΚ. «Ο Κώστας μας έχει συνηθίσει να χτυπάει δειλά και εκ του ασφαλούς και μετά να μαζεύεται. Δεν είναι ο άνθρωπος που θα τολμήσει να κάνει επανάσταση...» δηλώνει άλλο μέλος του Ε.Γ., προσθέτοντας ότι «δεν θα τον χαρακτήριζα ακριβώς δειλό, αλλά μάλλον "σιγουρατζή", που θέλει να διαφοροποιείται κάθε τόσο – εκ του ασφαλούς – μέχρις εκείνου του σημείου που δεν θα απειληθεί...».

Αλλο στέλεχος του Κινήματος (στενότετος συνεργάτης του κ. Παπανδρέου, χωρίς καμιά κομματική ιδιότητα αλλά... παραδοσιακά πραιτωριανός του αρχηγού) πιστεύει ότι «η εμφάνιση αυτή του Κώστα, αποτελεί ακόμη μια από τις "ζαβολιές" του» τις συνηθισμένες εγγραφές υποθήκης, που δεν πρόκειται να έχει «εκρηκτική συνέχεια».

Το ίδιο αυτό πρόσωπο, θυμίζει (με αρκετή δόση κακίας και... επίδειξη μνήμης!) ότι «ακόμα και όταν διε-

Σημίτης, επέστρεψε. Χωρίς τυμπανοκρουσίες, όπως έφυγε...

ΟΙ σχέσεις του με τον Ανδρέα Παπανδρέου, ήταν σχεδόν πάντα έκτοτε καλές. Ποτέ ιδιαίτερα στενές ή φιλικές. Ουδέποτε υπήρξε συνδαιτυμόνας του αρχηγού, ή επιλογή του για «παρέα και κέντρα» – που άλλωστε εκ φύσεως δεν συνηθίζει.

Κάποτε ο κ. Παπανδρέου, όταν ακόμη ο Σημίτης ήταν υπουργός Γεωργίας (από το '81 μέχρι και τις εκλογές του '85) τον χαρακτήρισε «καλό τεχνοκράτη, ήπιο νουνεχή, νοικοκύρη, χωρίς ιδιαίτερες εξάρσεις, γενικά χρησιμοποίησιμο...» – και κανείς ποτέ στο ΠΑΣΟΚ δεν πολυκατάλαβε αν τά'λεγε με την καλή ή την κακή έννοια «ο αρχηγός», ειδικά αυτό το «χρησιμοποίησιμο».

Το βέβαιο είναι, ότι με άριστες σπουδές (νομικά, οικονομικά και πολιτικές επιστήμες στην Αθήνα, τη Δυ-

τική Γερμανία και το Λονδίνο), που τον ανέδειξαν σε τακτικό καθηγητή του Εμπορικού Δικαίου στην Πάντειο, ο κ. Σημίτης αποτελεί αυτό που θεωρείται «τυπικό δείγμα» ενός Ευρωπαίου αστού σοσιαλδημοκράτη, κάτι που και ο ίδιος θέλει να προβάλλει χωρίς ποτέ να έχει δείξει «πάθος» για την επί ΠΑΣΟΚ «σοσιαλμανία». Κι αυτό, φυσικά, του το καταμαρτυρούν στο Κίνημα.

Εκτός από «Κινέζο», στα κομματικά κονκλάβια της Χαριλάου Τρικούπη, τον επονομάζουν και «Γερμανό», λόγω της μεγάλης επιρροής που έχει ασκήσει επάνω του η γερμανική σχολή περι πολιτικής και δημόσιας διοίκησης (Αλλωστε και

ο αδελφός του κατέχει ακόμη και σήμερα ανώτατη θέση στην ιεραρχία της κρατικής διοίκησης της κυβερνήσεως της Βόννης όπου το όνομα Σημίτης χαιρεί μεγάλης εκτιμήσεως, γενικά).

ΑΕΝ πολυδιαφημίζει αλλά και δεν κρύβει ότι έχει ηγετικές φιλοδοξίες, κάτι που τον έχει απομονώσει από τους υπόλοιπους «δελφίνους» (αν και ο όρος δεν ευδοκμεί στο ΠΑΣΟΚ, όπου αρχηγού παρόντος, ο φόβος και... ο Παγορόπουλος φυλάνε τα έρμα!).

Το βέβαιο είναι, ότι η απήχηση που έχει στην κομματική μηχανή, είναι από ελάχιστη μέχρι ανύπαρκτη, σε αντίθεση με τη δημοτικότητα του στον κόσμο, όπου θεωρείται «από τα καλά ονόματα» στο ΠΑΣΟΚ.

Κατά καιρούς έχει δεχθεί να παίξει κάποιο ρόλο που του ανέθετε ο κ. Παπανδρέου, γνωρίζοντας ότι θα προκαλέσει τη μηνί άλλων στελεχών, όπως π.χ. τότε που ανέλαβε να γίνει «Τσάρος» στη θέση του (τότε) αυθεντικού «τσάρου της οικονομίας», του Γεράσιμου Αρσένη.

Ήταν τον Ιούλιο του 1985, αμέσως μετά τις εκλογές, όταν ανέλαβε να «περάσει» την πολιτική της λιτότητας και ν' αλλάξει άρδην την «οικονομική μάσκα» του ΠΑΣΟΚ – μ' αποτέλεσμα να ακούσει τα μύρια όσα (επίσημα αλλά και... διαδρομιστικά) από τον κ. Αρσένη.

Και με την ίδια «αξιοπρέπεια», δέχθηκε το «χαστούκι» που του επεφύλασσε ο κ. Παπανδρέου, το Νοέμβριο του '87, όταν – ερήμην του αρμόδιου υπουργού του – αποφάσισε ν' αλλάξει και πάλι την οικονομική του πολιτική, λίγο μετά την ολοκλήρωση του Προϋπολογισμού!

Και τότε παραιτήθηκε με μια επιστολή του (για ν' ανοίξει το δρόμο στον κ. Ρουμελιώτη) στην οποία έλεγε τα παράπονά του, διατύπωνε τις θέσεις του, αλλά ταυτόχρονα διακήρυξε και την πίστη του στον κ. Παπανδρέου.

Είναι ένας «επαναστάτης», που ξέρει να... υπακούει και να περιμένει...

γράφει από το ΠΑΣΟΚ, το 1976, με αφορμή την αντίθεσή του με τον Παπανδρέου για την ΕΟΚ, όχι μόνο δεν έδωσε καμιά συνέχεια, αλλά... περίμενε υπομονετικά, να ξεχαστεί η υπόθεση, να του περάσει του Αντρέα και να επανακάμψει...».

ΗΤΑΝ η εποχή που στο ΠΑΣΟΚ προσπαθούσαν να βρουν ποια στάση πρέπει να κρατήσουν έναντι της ΕΟΚ. Τότε ο κ. Σημίτης – παραδοσιακά φιλοευρωπαίος, μέχρι σημείου που να λένε ότι «πρώτα βάζει την ΕΟΚ και την Ευρώπη και μετά την Ελλάδα» – ήταν ένθερμος υποστηρικτής του συνθήματος «Η Ευρώπη των λαών», του οποίου υπήρξε και ο νονός!

Είχε, μάλιστα, ετοιμάσει και τη σχετική ομιλία την οποία επρόκειτο να εκφωνήσει και για την οποία είχε συμφωνήσει ο κ. Παπανδρέου, αλλά – κατά τα συνήθη του! – την προηγούμενη νύκτα, κάποιος άλλος τον έπεισαν περί της ανάγκης να υποστηριχθεί το «όχι στην ΕΟΚ των μονοπωλίων»! Και τη νύφη, την πλήρωσε ο Σημίτης, ο οποίος και διεγράφη – όπως ο ίδιος έμαθε την επομένη από τις εφημερίδες!

Ποτέ δεν δημοσιοποίησε την πικρία του γι' αυτή τη... δεύτερη διαγραφή του από το ΠΑΣΟΚ! Γιατί υπήρξε και η πρώτη: Τότε (1975) που ο κ. Παπανδρέου σε μια από τις κινήσεις «λεπτών ισορροπιών» στις οποίες αρέσκειται να επιδίδεται, αποφάσισε να διαγράψει ολόκληρη τη «Δημοκρατική Αμυνα» (στην οποία και ο Σημίτης) και το 75% της Κεντρικής του Επιτροπής. Τότε, μαζί με τη Μελίνα, την Κοκκόλα, τον Μαγκάκη, Κωνσταντόπουλο, Παπαζήση, Γ. Παπαδόπουλο, τον Καραγιώργα, το στρατηγό Ιορδανίδη. Άλλοι, δεν γύρισαν ποτέ. Ο Κ.

Το τυπικό δείγμα ενός αστού σοσιαλδημοκράτη που ξέρει να υπομένει μέχρι ...παρεξηγήσεως